

« Demografia »

Es fa interessant assabentar-se, per mitjà de la premsa, allò que exposen economistes, polítics i jerarquies religioses referent al problema demogràfic d'un esdevenidor intranquillitzador, basat en la nostra clàssica economia o sistema de viure. Temps enrera es convocà una conferència internacional per tal de trobar una sortida a les moltes dificultats econòmiques que es preveuen, conferència que donà una pobra mostra de la incapacitat i manca de sentit comú que palesaren els seus assistents. Quan la Ciència desborda la capacitat humana de recepció es cospa que la mentalitat humana es troba molt lluny d'un acceptable progrés humà paral·lel a l'avenç científic, es no poder desprendre's dels instints primaris.

Cercar solucions a un illimitat creixement humà, superior a les disponibilitats i reserves conegudes fins avui, és problema que implica i responsabilitza les actuals generacions, ja que la política de degradació que s'observa arreu arruinarà les economies i acabarà per destruir-nos en lluita fratricida.

Aquest tema, sempre important i delicat, té els glorificadors i detractors de la família nombrosa, ja que ningú judica si no és a través del mirall més adient a la seva manera d'ésser des d'una posició significativa o a l'esguard de penúries. Poques vegades s'ha vist amb profunditat humana. Generalment és vist amb confusionisme, engendrat des de la pròpia llar i amb desconeixement de la llar dels altres. No és d'ara el seu plantejament, sinó que prové de les condicions econòmiques del proletariat del segle XIX on un sociòleg R. MALTHUS exposa unes teories, tan certes com combatudes per la gent conservadora de tots els estaments socials, que es negaven a acceptar la moderació de la demografia en quant el potencial humà és font de riqueses i de conquestes. Cal preguntar: amb quin dret es pot immiscuir-se en la vida íntima d'un matrimoni, i amb quin dret es preté frenar la pròdiga Creació. Si esgrimim el dret de la nostra conveniència deixem de tenir raó. Però cal comprendre a R. Malthus quan va escriure que la vida té uns límits imposats per la manca d'espai i alimentació. Era un futuròleg que no va ésser comprès i fou considerat com un enemic de la Societat.

Judicar posseïnt idees fixes és part acusativa, sense pensar que s'ha de sentir per a comprendre.

El Cristianisme ens recorda constantment l'Evangeli, on veiem que el deure primordial és sentir-nos germans, ajudar al desvalgut, al feble, però hi ha cap persona que es vulgui veure implicada en l'obligació de sostenir la pobresa? ¡No! respondreu: és un estat momentani, un estat de dissort, una rotació de la vida, per tant, és un estat natural viure de caritat? I no obstant, quanta caritat ha d'admetre aquell que la vida li és hostil.

Cal viure l'amargor, per no dir la humiliació, del que cerca treball per subsistir. Cal comprendre aquell infant discriminat per la seva pobresa, que l'incapacita d'assistir a una ensenyança que l'aparti de la pobresa, pidolant els seus pares un lloc per aquells fills que per caritat són acollits, ja que per dret natural han d'esperar un lloc disputat pels més ben situats. D'aquell infant que, tenint gana, ha de repartir el seu plat amb els seus nombrosos germans, fills de bons pares, incapaços d'assolir un bon sou per manca d'intel·ligència en deixar lliure el cor i no supeditar-lo al cervell.

Això no ho arreglen els bons sentiments ni cap religió, puix que és fruit d'una implacable selecció social.

Recordo que en el llibre de C. Darwin «L'evolució de les espècies», es diu que si els membres indolents, viciosos i inferiors, augmenten en proporció més ràpida que els superiors, la Nació recularà.

A totes les nacions, aquests membres formen la majoria necessària als membres superiors i la mateixa vida equilibra els seus membres, i, és que els menys dotats són sistemàticament, massivament apartats i discriminats per incòmodes, tancant-los tota integració ja difícil per a ells, per manca de cultura i sense medis per a aconseguir-la. Si Déu ens hagués donat una mateixa intel·ligència, no existirien aquestes diferències socials, inexistents en les espècies inferiors, on conviuen i sofreixen col·lectivament en quant l'habitat els és desfavorable i no obstant, la Creació vetlla per la seva conservació; en canvi, l'home, rei de la creació, en contínua expansió demogràfica, destrueix, extermina, trenca l'equilibri ecològic, exprimeix tot allò explotable, com si l'afany de viure cegués la seva intel·ligència guiada per l'impuls sexual.

Tal com digué R. Malthus, la humanitat es reproduceix geomètricament i els aliments aritmèticament, però, degut a la seva època, oblida de dir que les persones consumim el present i el futur, que la naturalesa no pot reproduir al mateix ritme. Parlar, discutir l'avortament, voler limitar la demografia, és passar l'estona. El que cal pensar i programar, és com encabir en aquesta pròdiga terra, tan maltractada, les successives generacions. R. Malthus ens va recordar que hi ha un límit, referint-se al límit imposat per la pobresa d'aquella època, mai no vençuda, ja que el problema subsisteix en moltes parts del món.

És una regla establerta per la mateixa existència, que tot té el seu desenvolupament i la seva decadència. El desenvolupament industrial, primer factor en el creixement humà, és també el primer factor per a la seva destrucció.

L'estat natural de totes les espècies, és viure de la terra i per a la terra. L'home ha creat la ciutat com a refugi dels desposseïts de terres. Les ciutats, antigament, tenien un creixement lent, castigades per deficiències higièniques, per un espai reduït degut a ésser un estat dins la comarca dominada pel Baronet. Si crescuda era la mortalitat epidèmica, més crescut era l'estat de brega que havia de sostenir amb els seus invasors i aquesta inestabilitat creava un equilibri natural dins la naturalesa. Però quant les apetències territorials foren frenades per l'absolutisme, la tranquil·litat es reflecteix en un continu creixement humà i les ciutats anaren absorbint aquells que no cabien al camp.

La ciutat reproduceix ciutadans i aquests es revivifiquen per aportació de gent provinent del camp, fins que la ciutat saturada de milions de persones es converteix en degradació humana i aquí comença la decadència lenta però inexorable, malgrat els avanços de la medicina en combatre malalties però incapaç de donar Sol, aire pur i aliments a unes masses que, mancades d'espai natural, es van consumint dins formoses gàbies i entre la impotència disfressada d'intel·ligència.

E. CONDIS

CARPINTERIA MECANICA

Andrés Torner

El Rieral

Teléfono 23

SANTA EULALIA DE RONSANA